

Inserati se sprejemajo in valja tristoletna vrsta:

8 kr., če se tiska 1krat,
12 " " " " 2 "
15 " " " " 3 "

Pri večkratnem tiskanju se cena primerano zmanjša.

Rokopisi

se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija na Dunajski cesti št. 15 v Medijatovi hiši, II. nadstropji.

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja:

Za celo leto . . . 10 gl. — kr.
za pol leta . . . 5 " — "
za četrt leta . . . 2 " 50 "

V administraciji velja:

Za celo leto . . . 8 gl. 40 kr.
za pol leta . . . 4 " 20 "
za četrt leta . . . 2 " 10 "

V Ljubljani na dom pošiljan velja 60 kr. več na leto.

Vredništvo je v Medijatovi hiši šte. 15.

Izhaja po trikrat na teden in sicer v torek, četrtek in soboto.

Preobrat na Angleškem.

Po vseh judovskih listih je veliko jadikovanje, kajti Disraeli-Beaconsfield, načelnik angleške vlade in velik prijatelj vseh Turkov in judov, bo moral odstopiti, ker njegova stranka zgubiva pri volitvah sedež za sedežem, Gladstonova stranka pa pridobiva nepričakovane zmage, in skoraj za gotovo se že trdi, da bo „Wigh“-stranka imela večino, potem pa mora sedanje „Tory“-ministerstvo takoj odstopiti. Gladstone, prijatelj vseh zatiranih narodov, so nam naši „liberalci“, recte judovski listi slikali kot starega norca, in prerokovali njegov gotov propad, zdaj se pa vidi, da ima „stari norec“ več tal na Angleškem, nego „veliki državnik“ Disraeli.

Zmaga Gladstonove stranke ima velik pomen za evropsko politiko, vse dosedanje kombinacije postale so ničeve, in obrnila se je stvar tudi tukaj na korist Slovanom. Zato je pa tudi v Petrogradu in Rusiji sploh veselje nad temi volitvami splošno. Gladstone in njegovi pristaši niso namreč nikakoršni prijatelji Turčije, in so Disraelija hudo napadli, da se je toliko potegoval za gnjilo, barbarično osmansko državo; oni privoščijo Jugoslovanom svobodo in samostojnost, kakor so jo privoščili tudi drugim zatiranim narodom. Čeravno noben Anglež ni odkrit prijatelj Rusije, vendar so angleški Wighi toliko pravični, da ne zagovarjajo turškega nasilstva, in opominjamo le, kako gorko se je Gladstone potegoval za Bolgare in Srbe, tako da so mu Srbi zahvalno

pismo poslali. Wighi se ne bodo vtikali v kontinentalne zadeve, ne bodo provocirali vojke z Rusijo, ne bodo branili Carigrada in ne bodo sklepali zveze z Nemčijo. V Berlinu so kar poparjeni, ker so za gotovo računali, da bo zmagal Disraeli, in za ta slučaj so že kovali zvezo Angležev, Nemcev, Avstrijancev in Rumuncev zoper Rusijo in Francijo. Angleške volitve pa so Bismarku ves račun zmedle, in moral bo misliti na druge kombinacije in spletke. Na enkrat so postali v Berlinu zopet Rusom prijazni, ker vidijo, da je ta zveza še najbolj varna in gotova. Z vojsko zoper Ruse pa ne bo nič, ker Angleži zdaj ne bodo pomagali.

Za Avstrijo pa imajo te volitve ta slabi nasledek, da bodo Lahi še bolj predrzni postali, ker Gladstone tudi z njimi simpatizira. Mogoče je pa tudi, da se Anglija in Rusija popolnem porazumete, in potem bi se dala Nemčija popolnem izolirati, kajti tudi Avstrija nema nobenega uzroka, Prusijo braniti in podpirati, bolje je, da se pridruži angleško-rusko-francoski zvezi, ktera bo potem močna dovolj, da prusko ošabnost v strahu obdrži, in s tem bi bil evropski mir najboljše zagotovljen. Doseči pa bo tudi mogoče porazumljenje zaradi Turčije: Bolgari se bodo popolnem osvobodili in zedinili, Grkom se bodo dale grške pokrajine, Turki bodo potisnjeni v Azijo in ostanejo pod nadzorstvom Evrope, v srednji Aziji pa se potegne črta med rusko in angleško oblastjo. Gladstone je bil od nekdaj za to, da se doseže mirno porazumljenje z Rusijo, in

zato so ga Toryevci zmerjali, da je prijatelj Rusije. S tem ga pa vendar niso mogli ob zaupanje spraviti, kakor volitve kažejo, kajti Angležem samim preseda klavirtežstvo Disraelijevo, da se zdaj meša v rusko-turško vojsko, potem spet napade Culu-Kafre, potem Afgance, ker to je stalo veliko denarja, pa ni imelo vidnega vspeha, ampak le oskrnilo angleško ime, ker so se Angleži s tem pokazali v svitu zatiralcev svobode in napredka. Res je, da je Gladstone zabavljajl čez Avstrijo, pa on ni sovražnik avstrijskih narodov, ampak le one judovske klike na Dunaji, ki je očitno zagovarjala turško trinoštvo, ki ne privoščijo nobenemu narodu svobode, ampak hoče vse le s surovo silo potlačiti in izmolziti. Gladstonova stranka je zoperna „liberalcem“, ki so ravno nasprotniki Gladstonovih idej, kar se vidi iz njih strastne pisave zoper njega. Angleški Wighi ali liberalci so prava narodno-krščanska stranka na Angleškem, zato se smemo njihovih zmag veseliti, ker s temi so hudo zadeti vsi sovražniki svobode v Evropi, vsi judovski bankirji, vsi prijatelji Turčije, vsi zatiralci narodov, vsi despoti, ki stavijo moč nad pravico, vsi sebičneži brez idealov.

Preganjanje katoliške cerkve na Francoskem.

Komaj si je Bismark s svojim „kulturkampom“ prste opekel, ter skuša celo stvar z lepo poravnati, ker vidi, da nič ne opravi zoper skalo sv. Petra, že so ga začeli posne-

Petelinov Janez.

Povestica iz ne še preteklih časov.

V. Na polzki poti.

(Dalje.)

V to Kleparjevo hišo je zašel Petelinov Janez. Predno je stopil čez prag, je bila mati že skrbno izprašala, kaj je in kaj bo z njega. Kar je zvedela, jej je bilo po volji, kajti če bi tudi na tej poti, na kateri je zdaj, ne dosegel za ktero njenih hčer spodobnega stanu, saj je edini sin zelo premožnega kmeta, in to je včasih bolje ko najboljše negotova služba. To je kmalu dopovedala tudi blagim in nježnim svojim hčerkam in jim vrh tega še to vcepila, da, če se bo Janez poprijel ktere koli, mu oni dve ne smete biti na poti, ker bi se nazadnje utegnili pripetiti, da bi Janezu nobena ne bila všeč, ako bi se mu vse tri silile. Materni pametni razlogi so tu obveljali, ker so bile hčerke predobro odgojene, da ne bi bile vedele, da je bolje, če dobrega ženina dobi vsaj ena, kakor pa, če ga ne dobi nobena. Dale so si celó med seboj besedo, da si bode skonec vsaka prizadevala, pridobiti si ga, da pa, ko se k eni nagne, bote drugi dve odnehali. Ta sklep družine se je dal na znanje tudi gospodu in očetu Kleparju, da se bo tudi

on vedel ravnati po njem. Kaj bi gospod Klepar ne bil obljubil! Saj je bil po 25letnem boji s svojo soprogo in njenim rodом že tako omehčan, da ugovora kar več zmožen ni bil.

Janez o vseh teh notranjih diplomatičnih dogovorih v tej rodovini pač ni imel najmanjšega duha, a vendar je imel tudi svoj načrt, ker toliko bister je že bil, da z zavezanimi očmi ga ni bilo lahko kam peljati, še manj bi bil pa skočil v kaj, kar mu ni bilo popolnem svitlo. V hišo Kleparjevo se ni spustil kar slepo brez premislika, marveč je imel pri tem, kakor Kleparjevi, tudi svoje namene. Z gospodičnami se je bil že seznanil nekdaj zunaj mesta, ko je z bratom naletel ná-nje. Zdele so se mu vse tri prav zale, okrogle živalice in ker so pokazale, da znajo tudi živahno žvgoleti, si je mislil, da bi bila njih družba sem ter tje prijetna, vzlasti takrat, kadar je njegova tovaršija na drugih potih. Saj se je bil že mnogo pečal z ženstvom, takim in takim, in če so Kleparjevi mislili, da se bo kmalu vjel, pač niso vedeli, kak lisjak da je.

Se ve, da mi ne bomo hodili za njim k tej družini ter na uho vlekli njegove pogovore z gospodom, gospo in gospodičnami. Dosti če povemo, da je bilo Janeza pogosto videti v

hiši in tudi zunaj nje na sprehodih in drugih krajih, pa zmiraj le pod očmi bistre matere, ktera je vse dogodbe opazovala in po tem nauke dajala hčerkam. Skonec je šlo še nekoliko po njeni volji, zapazila je namreč, da mu najstarejša leze do srca, in ob njenem godu jej je prinesel lepo vozilo. A že drugi dan ste dobili obe drugi enaka darila in tako mati in Amalija — najstarejša — niste zopet nič vedeli, pri čem da ste; sestri Roza in Milka ste se pa v pest smijali. Z eno besedo: čez tri mesece je bilo še vse pri starem in mati je svoje hčere silno ozmerjala, češ, da so tako nevkretne in nevedne, kakor njih oče; ako bi bila ona — mati — mlada, bi bila že davno imela ga v zanjkah, morda bi bila zdaj že poroka. Hčere so se temu vprle in tako je bila tisti večer v hiši taka domača veselica, da si je gospod Klepar, ki je že v postelji bil, odejo čez ušesa potegnil, česar je bil pa že navajen, ker to ni bilo prvokrat. Vendar prehudo streljanje tudi starega vojaka straši.

Vendar ni bilo vse tako, kakor je gospa mama Kleparjeva mislila, da je. Če se dva lovita, se ne more staviti na to, kdo bo vjet, in tako se je bila tudi najmlajša hči vjela na Janeza, ker njeno srce še ni bilo tako pre-

mati francoski mogočniki, ki so se pod krinko, republike, svobode in napredka" polastili gospodstva, v resnici pa ne poznajo svobode, ker hočejo jezuiti pregnati kar z nasilstvom, ker po postavi za to nemajo nobenega uzroka; njim ni za napredek, ampak za vničenje krščanstva, brez kterega noben napredek mogoč ni, in brez kterega mora vsak narod prej ali slej propasti; komu se ima Evropa zahvaliti, da je prekosila druge dele sveta, ter da jih vlada, če ne krščanstvu, ktero v samozatajevanji dela značaje krepke, jim vtrjuje moralčno moč, jih vodi od strasti in telesnih poželenj k višim nazorom, ki požlahtni in polablja človeška srca, ljudi uči, kako živeti v vseh razmerah življenja, jih odvrača od zločinov ter napeljuje k dobremu.

Pač satan je moral take ljudi premotiti, ki mislijo in pravijo, da katoliška cerkev ljudi neumne in hudobne dela; saj se vendar vsak sam lahko prepriča, da duhovniki iz prižnice nič slabega ne učé, in s tem, da razkladajo zapovedi božje, vendar ne delajo ljudi neumnih, ampak modre; vsak lahko sam vidi, da tisti, ki v resnici živé po naukih katoliške cerkve, so dobri, prijazni, postrežljivi, pohlevni, marljivi, zmerni, sočutni, sramožljivi, mirni, pokorni ljudje. Ali ni potem katoliška cerkev dobrotnica ljudem? Le pogledjmo pri nas Slovencih, posebno pri volitvah: vsakemu se že na obrazu bere, koga bo volil; pogledj, oni pohlevni, pobožni mož v kmečki suknji in s tistim smehljajočim obrazom bo volil naše; oni našuljeni človek z visoko pinjo in rokavicami, z ošabnim, grdim pogledom, ki nemara ne za cerkev, ne za Boga, vidiš, ta bo pa nemčurje volil. Če so pa pri nas ravno verni katoliki poštene narodnjaki; potem ne moremo reči, da katoliška cerkev ljudstvo kvari, ali slabo podučuje. Jezuiti in drugi mnogi na Francoskem nimajo nič drugih nauk, kakor naši duhovniki, kar se je o jezuitski morali po vmazanih romanah pisalo, je gola, hudobna izmišljaja. Če pa učé jezuiti po šolah in v cerkvi le katoliško vero in katoliške nazore, čemu jih potem izganjati? Se ve da, ljudje, ki zdaj Francijo vladajo, so nepristopni takim dokazom, ker so satanovi agenti, kakor prostomavtarji in bogati judje sploh, njih za-

nji cilj je vničenje katoliške cerkve, naj bo če po tej ali drugi poti.

Pa francoska dežela se bo še kesala, ako dovoli, da se ta sklep francoske brezbožne vlade izpelje. Zdaj so Francoze šole malo stale, ker so mnogi podučevali skoraj zastoj; bodo že videli, kaj bo potem, ko bodo morali plačevati cel legijon profesorjev in učiteljev! V brezverskih šolah pa se bo še mladina vsa pokvarila in razdivjala, kakor to vsak sam lahko vidi v deželah, kjer je duhovski vpliv popolnoma odstranjen. Tako slabo izgojen narod ne bo mislil na kaj drugega, ko na prekucije.

Čedalje bolj se bo pogrešala moralčna zaslonba vere, značaji postali bodo vedno bolj redki, množili pa se bodo samomori, hudodelstva, sleparije in izdajstva. Če hoče Francoska to grenko preskušnjo prestati, in pokvariti eno celo generacijo, da se prepriča, je li krščanstvo res potrebno ali ne, — naj jej bode; pa mi jo milujemo že naprej, mi želimo, da bi kmalo prišla do spoznanja resnice, ter da bi otresla raz sebe sedanjo judovsko, brezbožno, prostomavtarsko vlado.

Politični pregled.

Avstrijske dežele.

V Ljubljani 7. aprila.

Časniki liberalcev ne nehajo napadati sedanjo vlado, da Slované podpira in Nemce zatira. Ktera krivica se je neki Nemcem do zdaj zgodila? Nasprotno imamo pač mi dosti uzroka, se pritožiti, da se stare krivice pri nas ne odpravijo. Slovensko uradovanje se še vedno ni ukazalo, da niti v obeh jezikih pri nas nečjo uradovati, ampak samo v nemškem. Ko bi uradniki deželne sodnije s takim veseljem se začeli slovenščine učiti, kakor so z veseljem šli zoper nas volit in mnenje pravega meščanstva potlačiti, potem bi mi zamogli že bolj zadovoljni biti.

Na Tirolskem v Briksenu je bil te dni slovesno introniziran novi škof Leiss. Mesto je bilo lepo okinčano. Vdeležil se je svečanosti tudi ministerski predsednik grof Taaffe, ker sta bila z Leissom prijatelja, ko je bil prvi še cesarski namestnik na Tirolskem

Konservativni deželni poslanci se svečanosti niso vdeležili, ker jim je bil novi škof prejšnje čase političen nasprotnik, ter je hotel napraviti neko posredujočo stranko.

Poljaki stavlajo tudi svoje terjatve do ministerstva, in sicer hočejo imeti: da bi se pri železnicah v Galiciji vpeljal poljski uradni jezik, da bi se pri viših uradnih dunajskih več oziralo na Poljake, da bi se uravnale struge galiških rek, in še več takega. Samo po sebi se razume, da bodo centralisti vsem tem predlogom nasprotovali.

Vnanje države.

Volitve na Angleškem so po večini že dovršene, in sicer ima „Wigh“ stranka odločno večino, kakor smo že povedali. Ker se odstop Disraelijev zabraniti ne dá, iščejo judovski listi tolažbe v tem, da ne bo Gladstone, njih zakleti sovražnik, prevzel vlade, češ, da je nemogoč, ampak da se bo krmilo izročilo drugim možem njegove stranke. To trditi je tem lažje, ker je Gladstone sam rekel, da ne mara več minister biti, vkljub temu pa ostane vendar duševni vodja narodne stranke.

Turčija se je vdala, in bo **Črnigori** odstopila tiste pokrajine, ktere je vsled posredovanja Italije obljubila dati namesto Guzinja. Tako se je v tem kotu nebo zvedrilo, če se Turki spet ne premislijo.

Rusiji bojda vendar preti vojska s Kitajci. Najnovejša poročila pravijo, da stoji že 50.000 dobro oboroženih Kitajcev na meji in da Kaufmann s svojimi 25.000 Rusi ne bo mogel vbriniti jim prestopa na rusko tla. To bode pa najbrže le časnikarska raca. Kako malo se Rusi Kitajcev bojé, priča to, kar piše neki dopisnik iz Petrograda, da se tam o tej vojski še nihče ne pogovarja, da se niti ne zmrda za to malenkost. Vsa pozornost Rusov je zdaj obrnjena na generala Melikova, kako bo ta nihilistično zalego zatrl. Vsa ruska družba mu bo hvaležna, če se mu to posreči. Zdaj stikajo pridno po nihilističnih brlogih. Tudi za potovanje rumunskega ministra Bratiana v Berlin in Beč se Rusi malo zmenijo, in če hoče rumunski knez postati kralj, to jim je tudi vse jedno.

Nemčija se približuje zopet Rusiji, ker jej je zveza z Angleži vsled sedanjih volitev

pečeno, kakor srce njenih sester. Kmalu je zapazil Janez, da je gospica bolj zmešana v pogovoru z njim, in ko je šel nekega dne z rodovino z mesta na sprehod in so se pozno domú vrnili ob dežji, jo je sprejel pod svoj dežnik in takrat je zvedel njeno skrivnost; gospica se je prestrašila, ko mu jo je izdala, in prosila ga, naj se proti nji pred drugimi le mrzlo obnaša, kakor prej, ker drugače jej ne bo domá več prestati pred sestrama, če prav bi bilo to materi morda všeč. No, Janez je to obljubil tem rajše, ker je sam zapazil, da mu pri tem gorkeje prihaja, kakor se je nadjal.

Lahko bi zdaj zasledovali Janeza in Milko, če bi bil naš namen nadrobneje popisovati, kako se je ta ljubezen razvijala in kako je Janez nazadnje vendar tako vnel se za Milko, da svojega plamena ni mogel več skrivati. Če bi že tega ne bili zapazili domači, zapazili so drugi, ki so videli Janeza večkrat z najmlajšo Kleparjevo tu in tam, kjer se navadno ljudje ne zbirajo, da bi drug drugemu po petah hodili.

Kar vé eden, zvé kmalu jih več, in ko je znano po mestu, gre dalje in tako je prišla govorica o Janezevem znanstvu z gospo „frajlo“ tudi v Brežko vas; prinesla jo je tje potovka, pa tudi brljavi Juri, ki je rad hodil po novice v mesto, da je z njimi pital

svoje pivce, kteri so še zmiraj prežvekali to, kar jim je Janez tam pustil. Drobne novice z mesta je pa Juri po poti znal tako spitati, da so bile prav debele, včasih še predebele, ko je domú prinesel jih. Če mu je kateri izmed gostov krohotal se, je rekel: „pa pojdite prašat Petelinovega Janeza, če ni res.“ To je obveljalo, ker prašati ni šel nobeden.

Juri je toraj v nedeljo popoldne vstopil se pred svoje goste in jih ogovoril:

„Veste kaj novega z mesta? Petelinov Janez je zdaj velik gospod in se bo oženil.“

„Ktera ga bo pa vzela?“ — prašajo vsi.

„Mlada gospóska, oblečena kakor grofnja“ — odgovori Juri.

„Bo pa gotovo veliko priženil?“ — poprašujejo nekteri.

„Toliko že, kolikor je posestvo njegovega očeta vredno“ — pravi Juri in nadaljuje: „Njen oče je eden največjih v mestu in taka gospoda ima denarja kakor čepinj, tisučaki so jim kakor nam groši. Bote videli, da bo z Janeza še velik gospod in naša vas se bo lahko ponašala z njim.“

Ta večer ni bilo drugega govorjenja pri Jurju, ko o Janezevi ženitvi, in Miha je celó stavil dva bokala medenega žganja, da se bo Janez pripeljal v vas še v kočiji bolj svetli, kakor so gospoda župnika čevlji.

Nekoliko drugače se je glasilo poročilo potovke Mete. Ta je že več let hodila v mesto in poznala marsikaj ljudi tam. Med temi je bila tudi stara Jera, ki se je pečala s tem, da je ženskim poslom iskala služeb, zbirljivim gospám pa dekel, hišnih, kuharic itd. Pri tej Jeri je Meta navadno puščala svoj koš in druge reči, ktere je prinesla ali imela odnesti. Nekega dne je bila ravno pri nji, kar pride v ozko sobico gospá in jej naroči, da [bi jej preskrbela kako krščenco, če za ktero dobro ve. Jera jej to obljubi, ko pa gospa odide, zagodrnja Jera:

„Ta bo pa že kmalu vse prebrala, kolikor jih je v mestu. Skoro nobena ne ostane pri nji mesec dni.“

„Mora pač sitna biti?“

„Kaj pa! Saj ona in njene tri hčere ne vedo drugega početi, ko posla zmerjati. Če bi bil gospod za kaj, bi bilo v hiši že drugače.“

„Kaj je pa gospod?“

„Ej, tako nekaj cesarskega je, Klepar se piše. Pa glej no, Meta, ravno prav, sem ti že zadnjič mislila povedati. Saj poznaš Petelinovega Janeza z vaše vasi?“

„I, kaj bi ga ne! Saj se še pomnim, ko je v sami srajci pred hišo letal.“

„Ali vedó domá, da v Kleparjevo hišo zahaja in da ima z najmlajšo hčerjo te sitne

po vodi splavala. O izmišljenem strahu „pan-slavizmu“ je zopet vse tiho, dokaz, da Nemci to pošast le tačas našemijo in na ogled postavijo, kedar se jim čas za to ugoden zdi. Zdaj kažejo Rusom zopet prijazne obraze. Car Aleksander se bo pač preslepiti dal, ruski narod pa že vé, koliko je to prusko prijateljstvo vredno.

Na **Francoskem** raste nezadovoljnost duhov. Katoliški krogi so silno razburjeni vsled znanih ukazov zoper jezuite. Odločno izrekajo vsi katoliški listi solidarnost z jezuiti in da se čutijo vsi katoličani francoski zadete po tem udarcu. Opozicija tako narašča, da bo vlada morala odjenjati, ali pa še morda od stopiti.

Izvirni dopisi.

Iz Ljubljane 6. aprila. (Volitev II. razreda.)

Ob 11. uri.

Kakor lepega pomladnega dne čebele iz panja, vrel so penzionisti iz volilne sobe in naši narodni volilci so jih smešili rekoč: „Kaj, ko bi še ljudi iz revne hiše prignali na volišče, saj ti so tudi penzionisti.“ Zopet drug je rekel: „Saj bi se norcem v norišnici tudi lahko dala volilna pravica, ti bi gotovo nemčurje volili po njih pameti soditi.“ Drug narodnjak je pristavil: „Če gospodar svojemu sinu hišo čez dá, potem nema stari nič več besede; tukaj pa stari in mladi oba volita!“ Tako se je izjavljala neprenehoma nevolja narodnih volilcev. Veseli pa človeka videti, kako izburjeni, kako zavedno narodni so naši neodvisni meščani, in reči se sme, da je narodna misel prešinila že vse poštene, neodvisne meščane, tedaj se je naša stranka po pravici nazvala na plakatih „meščansko“ štranko. Volitev v tretjem razredu je pokazala, kako malo odpadnikov je med rokodelci; komaj 48 glasov so vkup zbornali in med temi je še mnogo uradnikov hranilnice in drugih privatnih zavodov, ki so v nemškutarskih rokah. Danes pri volitvi družega razreda je velika guječa, vdele-

gospé, ki je bila ravno tú, že precéj veliko znanstvo?“

„Nič ne vedó, saj še ne prašajo ne po njem. Najbolj veseli bi bili, če bi ga več domú ne bilo. Je že ves narobe, nima nobene vere več.“

„No potlej je pa prav. Saj se je tudi meni zdelo, da ne more veliko prida biti, če v to hišo hodi. Naj bo karkoli, kaj je nama to mar!“

To je zvedela Meta in premišljevala po poti, bi li Petelinovi materi povedala kaj ali nič. Sklenila je zadnje in sklepa držala se do družega dne. Ko je pa zvedela, kaj je brljavi Juri raznesel po vasi, jo prime jeza, da gre k Petelinu in pové materi, kar je v mestu zvedela, namreč, da ima Janez znanstvo s „frajlo“ malo vredne rodovine, pri kateri krščence druga drugi kljuko podajajo in ki ima vse svoje premoženje menda v gosposkih cunjah. Mater Polono je ta novica hudo osupnila, kajti čeravno tudi njej Janez ni bil več k srcu priraščen, je bil vendar še kri njene krvi; zato je prosila Meto, naj tega nikar po vasi ne raztrosi, sama pa sklenila podati se v mesto, da bi z Janezem govorila. Tudi očetu tega ni treba vedeti, da ne bo še bolj hud na Janeza, kakor je po vsem, kar o njem sliši.

(Dalje prih.)

žitev tedaj obilna. Izid nam je v tem trenutku še neznan.

Ob 12½ uri.

Število ljudstva, radovednega na izid, se vedno množi, slednjič je že vse natlačeno v veži mestne hiše, policaji morajo ljudi stran pehati, da volilcem prostor delajo. Vsak novi prišlec praša: „Kako stoji?“ Obligaten odgovor je: „Nič se ne vé, stvar je na vagi.“ Ob 3¼12 pride g. Drenik z veselim obrazom po stopnicah doli, in pravi, da smo za 20 glasov naprej, pa nihče neče prav verjeti. Upanje v zmago nam še bolj upada, ko vidimo prihajati uradnike kranjske hranilnice, o katerih ne dvomimo, da bodo nemški volili; prišlo je tudi še nekaj penzionistov. Ko ura dvanajst odbije, pride iz volilne sobe g. Hribar, ter pravi, da mu je g. dr. Vošnjak zagotovil, da imamo večino in sicer kakih 10 glasov. Občinstvo, to slišati, je začelo „živio!“ klicati. Kakor blisk gre vesela novica po mestu, pa veselje naše je še zmirom le kaljeno po grenkem dvomu, da so se morda gospodje vendar le zmotili, ker so se ve da glasove po obrazih šteli, listov pa niso videli. Mogoče je pa tudi, da je naša večina še večja, ker so marsikoga za nemškutarja šteli, ki je narodno volil; kdo bo tudi med 600 volilci vse tako natanko poznal! Ob treh bomo že zvedeli, pri čem da smo.

Ob 2½ uri.

Propadli smo! Može, ki so dopoldne glasove šteli po obrazih, zmotili so se za celih 50 glasov. Naši kandidati imajo poprek za 40 glasov premalo, ne pa 10 glasov večine. Ta rezultat ni tako žalosten, kakor bi se mislilo. Pomisliti je treba, da smo lani v drugem razredu samo 130 glasov imeli, letos pa 240, tedaj za 110 glasov več; prihodnje leto bomo gotovo zmagali. Meščani so večinoma z nami glasovali; potlačili so nas penzionisti in uradniki deželne sodnije; mnogi, ki so obljubili, z nami glasovati, morali so nas prevariti, sicer bi se ne mogli tako daleč zmotiti, saj smo vendar mislili, da razloček ne more čez 10 glasov biti. Zapomnili si bomo vse one, ki so k nemškutarski zmagi pripomogli.

Iz Celja 1. aprila. (Blagoslovljenje vogelnega kamna.) Danes so naš mil. knez in škof slovesno blagoslovili vogelni ali temeljni kamen novemu zavodu šolskih sester v Celju. Ob deveti uri služili so v mestni farni cerkvi sv. mašo, pri kateri so učenke dekliške šole celjske okolice prav dobro pele. Bilo je tudi obilno vernega ljudstva pri sv. maši. Deklice so se potem v procesiji podale na prostor, kateri je novemu zavodu šolskih sester in njihove dekliške šole odločen — ljudstvo in zbrani gostje, duhovskega in svetnega stanu, pa so v trumah se pomikali na mesto te slovesnosti. Prostor bil je z zelenjem in zastavami prav okusno okinčan. Vreme bilo je neizmerno prijetno. Vse je težko pričakovalo 10. ure, ob kateri se je imelo blagoslovljenje vogelnega kamna pričeti. Med tem so odličnejši gostje se podpisovali na spominsko pismo, ki se je imelo v vogelni kamen vzdati. Naj le nektare iz mednjih tukaj imenujem. Vidili smo dva siva starčka, preč. gg: častna korarja Lavant cerkve: g. Ant. Žuža, nadžupnika iz Laškega in g. Fr. Juvančiča dekana Novocerkovškega, potem še kakih 20 drugih duhovnikov. Med gosti svetnega stanu odlikoval se je blag. gosp. c. kr. namest. svetovalec in okrajni poglavar celjski, potem c. kr. gimnazijalni prof. gosp. Žolgar in dr. Zbralo se je bilo tam tudi prav obilno odličnih celjskih gospa in mnogo ljudstva iz okolice. Točno ob desetih se pripeljajo

mil. knezoškof, blagoslovijo po cerkvenem obredniku vogelni kamen, potem pa v daljšem slovenskem govoru zbrani množici pomen te slovesnosti prav ginljivo na srce položijo. Izrečejo zahvalo vsem, ki so doslej že pomagali, da se je delo pričelo, izrečejo svoje upanje, da bodo še pomagali, kakor tudi sami še pomagati obljubijo, potem pa še izrečejo željo, da bi delo se tako srečno dovršilo, kakor se je pričelo. V. č. g. Žičkar, načelnik „katol. podpornega društva“, ki to delo vodi, izreče na to v imenu mladine in celjske okolice očitno zahvalo mil. knezoškofu, ker le po njihovem velikodušnem daru (10.000 gold.) bilo je mogoče to delo začeti — pa tudi upanje, da bode mil. knezoškofu dano pri najboljšem zdravju ob določenem času dovršeno delo blagosloviti. Med tem se je vogelni kamen zazidal. — Najodličnejši gostje se podajo v globino, da z odločenim kladvom, kakor je navada, trikrat vdarijo na vogelni kamen. Otroci so med tem zapeli Marijno pesem: „Ko v jasnem pasu primiglja“ — k sklepu pa cesarsko himno. Mil. knez in škof pred odhodom še podelijo svoj škofovi blagoslov. Ne le mladini, tudi odraslim brala se je na licu radost nad tem veselim dnevom. Bog daj svoj blagoslov blagemu podjetju!

Veselje tega dne še povikšati, povabil je popoldne spoštovani kmet Fr. Lipovšek vse učenke dekliške šole na svoj dom, da jih je, kakor že večkrat, radodarno pogostil. Bog plati!

Iz Celja, 4. aprila. (Blagoslovljenje vogelnega kamna za poslopje šolskih sester.) O tej, za Celje in našo okolico prav zanimivi svečanosti, ste menda prejeli že od druge strani obširnejši dopis. Tu bi le omenil, kako o tej slovesnosti našim nemčurjem gotovo jako neljubi poroča naša ljubeznjiva tetka, sestrima Vašega „buteljna.“ Pravi namreč, da se je k slovesnosti zbral „majhen krog pobožnih“. Kdo bi se ne smejal! Celo mesto vé, da je bila farna cerkev med sv. mašo vsa polna — prostor za zidanje pa ob uri blagoslovljenja ves natlačen; in to ne samo s kmeti, temveč tudi z obilnim številom meščanov. Pravo je pa zadel sporočevalec „Cill. Ztge.“, če piše, da so bila vhodna vrata na prostoru lepo okinčana, „über dessen mit Reisig geschmückten Zugänge drei Fähnlein, darunter selbstredend auch die nationale Tricolore, flatterten.“ Kako da omenjate le samo narodne trobojnice? Ni li bila srednja zastava cesarska, na eni strani štajarska, in na drugi naša narodna? Ali morda ne smemo na slovenskih tleh več razpostaviti svoje narodne zastave? — Kje pa je slišal poročevalec „am frühen Morgen helles Glockengeläute, welches eine aussergewöhnliche Feier verkündete?“ Gosp. sporočevalcu se je menda le sanjalo o tem zvonjenji; drugi ljudje zdravih možganov niso o tem ničesar slišali.

Tu vidite, kako vestno se sporoča o naših bodisi narodnih bodisi cerkvenih zadevah liberalnim listom.

Telegram „Slovenca.“

Z Dunaja, 7. aprila.

Budgetna obravnava se je včeraj pričela; od 47 vpisanih govornikov jih je govorilo 11. Herman je z živahno večkratno pohvalo desnice razvijal program samovprave dežel. Jutri bo najbrže konec debate. Za posebno obravnavo je že vpisanih 106 govornikov. — Bismark je izročil cesarju odpoved. Ko bi le res šel!

Domače novice.

V Ljubljani, 8. aprila.

(Volitev II. razreda) se je za narodno stranko vršila slavno, akoravno še nismo prišli do popolne zmage. Lansko leto je prišlo na volišče 407 volilcev in naši kandidati so dobili 132, nemškutarji pa 280 glasov, toraj je bilo razločka za 148 glasov. Letos jih je prišlo 522, nemškutarji so ostali pri svojem lanskem številu, a mi smo pridobili nič manj ko 110 glasov. Naši kandidati imajo: Graselli 242, dr. Mošè 241, Ravnikar 228 in dr. Stare 227 glasov, — nemčurški pa: Lašan 289, Kaltenegger 287, Bürger 281, Čuber 280 glasov. Toraj med našim najvišim in nemčurškim najnižim ni nič več ko 38 glasov razločka. Lep napredek v enem letu! Nemčurji take zmage pač ne morejo biti veseli, kajti še ena taka volitev, pa so pogubljeni.

Kar se tiče glasov, so narodnjaki dobili jih od neodvisnih meščanov 140, nemškutarji pa komaj 40, vse druge so jim dali uradniki, posebno pa penzionisti, vojaški in civilni. Teh šteje Ljubljana celih 120, volic so prišli do malega vsi, a komaj 10 jih je volilo narodno, vsi drugi nemčurški; tako so izmed 50 vojaških oseb naše volili le trje! Videli si na rotovž prihajati z mahom obraščene ljudi, katerih vse leto ne vidiš, in obraze take, da bi kmetiški mežnar, ko bi se na nebu pokazali, šel brž toči zvonit. Dokler bode ta falanga nam nasproti, ne more prodreti volja meščanov.

Nemčurji so spravili na volišče vse, kar imajo svojih; tudi nekteri uradniki, od katerih smo pričakovali, da bodo zdaj, ko je nastopila doba miru in sprave, glasovali z nami, so potegnili z našimi nasprotniki. Najhujši agitator zoper nas je bil g. Mahr, ki živi največ o slovanskih stotakih, ker ima v svojem zavodu veliko drago plačevajočih Slovanov. O tem možu bomo naše ljudi že še bolje podučili. Mnogo nam je gotovo pokazal tudi gosp. vit. Kallina, ki je pri poslovu deputacije ljubljanskega mestnega starešinstva gospodu Lašanu rekel, da ga bo veselilo, če bo on (gosp. Lašan) še nadalje župan ljubljanski. Te besede so nemčurji brž raznesli in razbobnali po mestu in marsikak uradnik, ki je mislil naše voliti, se je splasil in šel k onim. Mi obžalujemo, da si je gosp. Kallina še zadnje dni sam „skalil“ s temi besedami lep spomin, ki bi ga bil pustil v deželi za sabo.

Sploh pa moramo z izidom volitve v tem razredu za letos še zadovoljni biti, ker kaže lep napredek naše narodne reči, nadjamo se kaj takega tudi v I. razredu, ki danes voli. Tukaj ni toliko uradnikov in penzionistov, toraj bo mogoče nam zmagati, če le vsi naši pridejo.

(Kako se v nemške liste poroča.) V dunajske liste se je telegrafiralo, da so bili voljeni v tretjem razredu liberalni kandidati Dor, Dertsch in Regli. (!) Tudi pravi poročevalec, da je g. Regali insultiral župana kot predsednika volilne komisije. Ali poročevalec ne vé, da župan ne more biti predsednik volilne komisije? In taki ljudje hočejo nas „auch-žurnaliste“ zmerjati!

(Kako so nemškutarji agitirali.) Nekega starega penzionista so, kakor se nam pripoveduje, s fujakerjem na rotovž potegnili. Potem ko je svoj glas oddal, so ga pa pustili, in revež ni mogel domu, tako da je morala krščenca po njega priti, da ga je pod pazduho domu peljala. „Kakšni so ti meškutarji“, je rekla, „gospoda so mi z doma zvlekli, nazaj se moram pa jaz z njim martrati.“

Razne reči.

— Poslal je Neimenovan z Gorénjskega za stradajoče Istrijane 3 gl., za stradajoče Notranjce 3 gl., za sv. Očeta 3 gl., za sv. Detinstvo 3 gld., za afrikanski misijon 3 gld., skupaj 15 gld.

— Duhovni samostanski red benediktincev praznuje letos štiristoletnico rojstva sv. Benedikta in ustanovljenja njegovega reda. V Avstriji je 26 benediktinskih samostanov, in so ti najpremožnejši med vsemi minihi.

— Telegraf. Telegrafske poteze so zdaj blizu 800.000 kilometrov dolge, in sicer spada na Evropo polovica, na Ameriko $\frac{1}{4}$, na podmorske črte pa $\frac{1}{8}$. Postaj je okoli 40.000, depesh se odda 110 milijonov na leto, vsak dan 300.000. Največ se telegrafira v Švici, potem pride Holandija, potem Anglija.

— Velika barka. Na Angležkem delajo zdaj veliko ladijo, ki se bo imenovala „Sahara“. Prišla bo iz Anglije v Ameriko v 6 dneh. Ona nese 140.000 centov in ima tako moč kakor 10.000 konj. Na njej se bo lahko na enkrat vozilo 1250 ljudi. Mnogi deli barke so izdelani iz jekla.

— Pyat in Garibaldi. Neapolski dnevnik „Rabagas“ je razglasil sledeči pismi, ki kaže, kako stari poštenjak Garibaldi vleče za eno vrv s francoskimi komunisti in ruskimi tolovajskimi nihilisti. Okolo Hartmana, moskovskega napadnika ruskega cara, se zbirajo nesramni tolovaji vseh narodov.

Prvo pismo se glasi:

London 1. marca.

Feliks Pyat Garibaldiju.

Moj stari prijatelj!

Zadnji napad na trinoga vse Rusije potrjuje tvojo misel: „Internacionala je solnce prihodnosti.“ Od prvega kralja do poslednjega predsednika meščanske družbe morajo vsi zginiti prostovoljno ali po sil! Združi svoj glas z glasom francoskih socialistov, da se postaviš zoper nameravano izdanje našega čvrstega prijatelja Hartmanna. Francoska zemlja mora biti zavetje za vse obsojence, ki hote, kakor mi, delati z orožjem, da se ustanovi demokratična in socialna republika. Stisnem ti roko. Pozdravim tvojo lepo ženo.

Tvoj odkritosrčni prijatelj,

Feliks Pyat.

Drugo pismo, odgovor na to, je:

Caprera, 6. marca.

Garibaldi Feliksu Pyatu.

Dragi moj Pyat!

Ti priljubljeni junak pariških barikad! Hvala za tvoj prisrčni list! Hartmann je hraber mladeneč, kteremu so vsi pošteni ljudje dolžni čast in hvalo. Minister Freycinet in predsednik Grevy ne bosta oskrunila imen poštenih republikancev s tem, da bi izdala političnega pregnanca; to bi bilo vredno hien versalskih. Politično ubijalstvo je skrivna pot, ki vede revolucijo v srečno luko. Vladarji imenujejo prijatelje ljudi: ubijalce. Pravi republikanci: Agesilas, Milan, Pietri, Orsini, Pianori, Monti in Tognetti, bili so v svojem času ubijalci; zdaj so mučeniki in predmet ljudskega čiščenja. Hoedel, Nobiling, Moncasi, Passanante, Solovjev, Otero in Hartmann so napovedovalci prihodnje republike. Ubijalec je le sovraženi duhoven, ki je iz prvega ubijal napredek s pomočjo grmad, zdaj pa mori vest s pomočjo sleparstva. Tedaj je treba v Sibirijo poslati duhovna, ne pa Hartmannovih tovarišev.

Stisnem ti roko, pozdravi hrabrega Vallesa.

J. Garibaldi.

— Nemški svetovni jezik! Te dni mi je prišel list nekdanje „Slovenije“ v roke. Našel sem v njem sledeč šaljiv pogovor, ki se po stari „Slov.“ takole glasi: *Zadnjič pride en avstrijski Nemec v nemško mesto Lipsio. Zvečer, ko se ravno k pokoju vleže, zasliši na enkrat po ulicah velik hrum. — Nu, sam pri sebi reče, to je „Generalmarsch“, se oberne in zaspi.

Zjutraj ko mu lepa nemška hčerka kavo prinese, jo popraša:

Aust. Nemec: Was ging denn gestern los?

Nemška hčerka: Sie thaten tuten.

Austr. Nemec (en malo jezvo): Was ist den das schon wieder?

Nemška hčerka (nevoljno): Nu, sie thaten tuten, was sie die vorige Woche tuten thaten.

To sim bral v nemškem časopisu Šarivari iz Lipsie, in več ptujih Nemcov sim pobaral, kaj je to. Še le te dni mi je eden iz Prusovskega povedal, da se tuten tamkej reče blasen (trobiti). — S tem hočem le toliko pokazati, da tudi terda Nemca naleteta, ki se na prvi hip ne razumeta; ne le Slaveni, kar nam Nemci in nemškutarji vedno pod noge mečejo in očitajo. Med nami Slovenci se tak babilonski turn teško kje najde, če jo lih Štajarci ali Korosec drugač zavija, se vendar dobro razumimo.

Spominval sem se pri tem, kako so se dunajski listi ob času prvega nemškega „Bundeschiessen“ v Berolinu Tirolcem rugali, ker niso jezika pruskih nemcev razumeli. Šaljiv dunajski list je nemškemu Tirolcu to le pri-tožbo na jezik položil: „Do hoste sakra, hon' se g'sagt, dass wernse kane Wälsche einladen, und da sitzt a Tisch vull von die Sakra, von dene kanar a Vuršt deutsch versteht“.

Pač dobro, da Prusi niso razumeli, kako jih je njih tirolski „landsman“ krivo sodil. Naj bi Nemci le pred svojim pragom pometali!

V obrambo poštenjaka.

Govorica, da je g. Jakob Škrbinec nemškutarje volil, je hudobno obrekovanje, ker je vpričo mene dobro glasovnico oddal. On je bil vedno eden najzvestejših narodnjakov, in upam za trdno, da tak še nadalje ostane.

J. Regali.

 Wilhelmov

rimski, skušeni in pravi

flašter

zoper

rane, opekline

in

ozeblino.

Ta flašter je od cesarja potrjen. Posebno dober je ta flašter pri globokih in razpetih ranah, pri bulah in bezgavkah, pri zastaranih in odprtih bulah na nogah, pri skelecih iz-pustkih, pri črvu v prstu, pri bolnih in vnetih prsih, pri opeklinah, otiskah in ozeblinah, pri kurjih očesih, če iz nog teče itd. Ena škatljica velja 40 kr. Pošiljam zmirom po dve škatlji za 1 gl. z zavitkom vred.

Ta flašter izdelujem le jaz (11)

Franz Wilhelm,

lekar v Neunkirchen pri Dunaju.

Na prodaj pa ga ima tudi

Peter Lasnik v Ljubljani.